

עלי מרפא
שער הגליון
יין הונגרי
למעשה
בני היכלא

- חוד חידה
- חייל בקרב
- ר"ה אצל רביה"ק
- יום הדין כלפי מה?
- יתומים פעמיים
- התורה הזמנית:
- עוד מעט ואין רשע
- בעודי דייקא
- מה עושים באלול?
- במי עמלק לחם?
- העברת המושת' מדור לדור
- אלול האמירות' הקדושות
- מים מהמוזג - מה דעים?

דרכי נועם
טעים גן עדן
כוכבי אור
עומק הפרשה
חנך לנער
שאל בני
הלכה פטוקה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא
למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

הלב נוסף למעיין

ב"ה יום א' ר"ח אלול תקצ"ט

שְׁלוֹם לְבַנֵי חֲבִיבֵי ... וְדַעְתֵּנִי לְסַעֵ אִם יִצְדָּה הַשֵּׁם פִּיִּם מִחוּר אַחַר חֲצוֹת יוֹם, וְדַעְתֵּנִי חֶזֶק לְבָלִי לְעֵקֶב יוֹתֵר, וְהָ עֲזָרוּ לִי בְחֶסֶד־וּ לְסַע לְמָקוֹם בְּאֶשֶׁת לְהִשְׁתַּחֲוֹת בְּמָקוֹם שְׂאֵשְׁתַּחֲוֹת. אֲשֶׁר בְּאֶמֶת אֵינִי יוֹדֵעַ כִּלְל עוֹד עַד הֵיכָן הַדְּבָר מֵגִיעַ, אֲבָל זֶה אֵינִי יוֹדֵעַ בְּבִירוּ בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שְׂאֵנִי צָרִיךְ לְסַע לְשֵׁם בְּכָל עֵת, וּבְפִיטָ עַל רֵאשֵׁי הַשָּׁמַיִם הַקְּדוֹשִׁים וְהַנְּהַרְא וְהָאִים מֵאֵד מֵאֵד, וְגַם אֵינִי צָרִיךְ לְעוֹרֵר וְלַחֲזֹק אֶתְכֶם בְּכָל פֶּה בְּכָל מִינֵי דְבָרֵי אֶמֶת שֶׁבְּעוֹלָם. שְׂתַּזְנוּ גַם כֵּן לְהִיחֹת שֵׁם כִּי הוּא חַיִּים וְכוּ' וְכוּ'. וְאִם כִּי כִּי בְּבָר אֲתָה יוֹדֵעִים קֶצֶת מִזֶּה, אֲבָל צָרִיכֵן עֲתָה לְהִתְחַיֵּל מִחֲדָשׁ, בְּפִיטָ עַל רֵאשֵׁי הַשָּׁמַיִם שְׂאֵן עֲקוּר הַהִתְחַדְשׁוֹת לְטוֹבָה, וְשֵׁי הַרְבֵּה הַרְבֵּה מֵאֵד מֵאֵד מֵאֵד לְדַבֵּר בְּהָ. אֵךְ אֵיךְ הַפְּנָאִי וְהַנְּיָר מִסְּפִיקָ.

וְכָל טְרַדַת הַפְּרִנְסָה וְכָל הַמַּחְלָקַת וּבִזְיוֹנוֹת וְשִׁפְחוֹת דְּמִים, אֲשֶׁר אֲתֶם מְבַקְשִׁים כְּעַתָּה עַל כָּל זֶה, וְהַכָּל צָרִיכִים לְיִשְׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ, יִמְלֵא ה' לֵךְ מִשְׁאֲלוֹת יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה. וְכָל זֶה הוּא סוּד פְּנוֹת אֱלֹהִים שֶׁהוּא לְהַכְנִיעַ הַדָּם שֶׁבְּחִלָּל הַשָּׁמַיִם. וְהַתְּקוּן עַל יְדֵי שְׂהַפְּךָ מִדָּם לְרֵם לְסָבֵל בְּזִיוֹנוֹת וְשִׁפְחוֹת דְּמִים מִמֶּנָּה צָרִיכִים. כִּי גַם מִה שֶׁמִּנְחָה כָּל אֶחָד בְּעִינֵי עֲצָמוֹ וְנִדְמָה לוֹ כְּאֵלֹהֵי ח' ח' אֶסֶת תִּקְוָה גַם זֶה בְּחִינַת שְׂפִיכַת דְּמִים שְׂעָרֵיכֵן לְסָבֵל הַפֶּל. ו. אֵךְ עַל כִּי כָּלִילָה וְחִלְיָה לְשֵׁל בְּעִינֵי עֲצָמוֹ בְּשִׁבִיל זֶה. וְזֶה כָּל פְּנוֹת אֱלֹהִים שֶׁהוּא בְּחִינַת בְּקִי בְּהִלָּה בְּקִי בְּרִצְוֹת בְּקִי בְּשׁוֹב. אִם אֲשֶׁר שְׂמִים שֵׁם אֲתָה וְאֶעֱיָה שְׂאֵל הַנְּיָר... נִתֵּן מִבְּרַסְלָב

חק ולא יעבוד

יום	יום לחדש	ליקוטי מוהר"ן תניינא	ליקוטי הלכות ח"ה	משנה ברורה ח"ב	דף היומי קדושין	ימי מוהר"ת
שבת	ט	כו:	כו	קלה:	יב	רסג
א	י	כז:	כז	קלה:	יג	רסד
ב	יא	כח:	כח	קלה:	יד	רסה
ג	יב	כט:	כט	קלה:	טו	רסו
ד	יג	ל:	ל	קלה:	טז	רסז
ה	יד	כט:	לא	קלה:	יז	רסח
ו	טו	כט:	לב	קלה:	יח	רסח

התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא, סימן רפ"ב

צא למלחמה, אל תיגרר אליה

אך אחד אינו אוהב שמשליכים אותו מחוץ לאזור הנוחות, אבל אם נוותר על ההתנגדות, נוכל לחזור משם עטורי ניצחון

קדושה בשביה

וכעת אנו שבים לצייו של "כי תצא". יש קדושות שיימצאו רק בחוץ, בדרך 'בכל עין' או 'על הארץ'. ויש קדושות שיימצאו רק מעבר לקווי האויב. כדי להשיג אותן מוכרחים לצאת למלחמה. מלחמות הן עניין

מלחמות הן הרגע החלש של ההיסטוריה, העולם רואה במלחמה חורבן או עת פורקן. כשהשגרה מתנהלת כדרכה קל יותר לרסן את האנושות, אבל כשהתנחיתים רועמים מי שומע את דבר החוק? והתורה הקדושה פותחת את פרשתנו בצייו "כי תצא למלחמה". התורה צריכה להימצא בכל מקום, גם בשדה הקרב, גם היכן שתוהו פוגש בבוהו.

מיד לאחר מכן, מצווה אותנו התורה מצווה נוספת: "כי ייקרא קן ציפור לפניך, בדרך..." המאורע הזה עתיד להתרחש בשעה שהינך שרוי בדרך. דרך 'בכל' יהודית זו 'גלות'. והסיבה לאותן גלויות קשורה ל- "בכל עין", זהו עין הדעת טוב ורע. הגלות היא התנגדות בין שני העצים, הטוב והרע. באותה דרך מטולטלת ומעייפת, מפזר הש"ת לפני היהודי הנודד 'אפרוחים' או 'ביצים', אלו מרגלויות נפלאות והזדמנויות פז.

קן ציפור

התורה הקדושה מצווה את האישי היגע והמאושר הזה "לא תקח האם על הבנים", וכאן לימוד גדול מאוד; חיינו רצופים בנפלאות, גם בעודנו גולים סחופים ודוויים, השגחה עליונה נוטה אלינו חסד. יום יהודי פשוט רצוף קדושות יקרות, קטנות אמנם, אך באות ממקום רחוק מאוד "ממרחק תביא לחמה".

כל קדושה שמופיעה בחיינו וחוצצת אותנו מהחולין, אפילו לרגע קט - נס היא. בעיצומו של יום מיוגע ומפוזר הינך תולש את עצמך לבית הכנסת סמוך, ומכריח עצמך למלמל תפילות מנחה רגע קודם השקיעה, והנה אספת לסלך 'אפרוח' או 'ביצה'. זהו עולל של קדושה נשגבה. עיניו סתומות וכמעט שאינך חש באורו, אבל דע לך ש'האם' רובצת עליו. מאריך רחוקה בא. קדושה נפלאה חופפת עליו. מוטל עליך לטפח את אותן קדושות, לגדלם מקטנות לגדלות, אבל עליך לזכור שאינך רשאי לקחת את האם.

המשמעות היא שאנו מסוגלים רק לאסוף את קצות החוטים, לעולם בחיינו לא נדע מה פעלנו ועם מה עסקנו. אל נא תנסה לחשוב שהנה הבנת הכל, "שלח תשלח את האם". הנח לדבר בעצמו לרחף מעליך ואל תכריח אותו לרדת ולהיתפס בהבנתך. אחד הפיתויים הגדולים הוא לנסות ולסכם את הישועה: "זהו, אני מבין מה קורה ולאן זה מתקדם...", וכאן אפשר להפסיד המון. משום שהישועה היא עניין רחוק ונפלא, ואנחנו בעולם פוגשים רק באפס קצותיה (ליקו"ה יו"ד שילוח הקן, ה).

איננו אוהבים שמטרידים אותנו, ואף אחד אינו מחבב את הפקודה 'צא!', אבל נס שמימי מוביל אותנו שוב ושוב אל מחוץ למעגל הנוחות

מטריד ובדרך כלל מקובל להתחמק ממלחמה. אבל פרשת השבוע עוסקת במלחמות יזומות "מלחמת הרשות", שמטרתן בעצם לפרנס ולשפר את הכלכלה.

הגמרא מספרת (ברכות ג) על חכמי ישראל הנכנסים לדוד המלך ומדווחים "עמך ישראל זקוקים לפרנסה" והוא משיב להם "לכו והתפרנסו זה מזה", כיוון שהם טוענים "איך הקומץ משיביע את הארי ואין הבור מתמלא מחולייתו" מורה להם המלך "לכו פשוט ידיכם בגדוד" - צאו והילחמו. המטרה במלחמה היא "ושבית שבי". שוב בשלום אך הבא עימך שבויים, הרחב את גבולותיך.

גם בעבודת הפרט יש רגע של ציוו "כי תצא". איננו אוהבים שמטרידים אותנו, ואף אחד אינו מחבב את הפקודה 'צא!', אבל נס שמימי מוביל אותנו שוב ושוב אל מחוץ למעגל הנוחות. אדם סבור שכבר הכניע את היצר ומצא מנוחה, והנה שוב מתעוררות ניסיונות והשלווה מתערערת. הרגע הזה מטריד אבל הוא תחילתה של התרחבות נוספת.

יש דברים טובים שלעולם לא היית פוגש אילו לא הדפוך לחוץ. ישנן קדושות יקרות השייכות לך ולא היית יודע על קיומן אילו לא נלחמו בך וחלקו על מעמדך היציב בקדושה. יש לך חלקי נפש בצד האויב, ועבון תצווה "כי תצא למלחמה". לפעמים רק כשחולקים על רצונך ומכריזים עליך מלחמה אתה מתעורר ויוצא לשדה הקרב, פולש לשטח האויב, ומעז לנער את אוהליו ולהבהיל את חיליו ולהניס את סוסי. ואז אתה מוצא שם את הנשמה שלך, שאתה מצווה להביאה אל תוך ביתך...

אמרות טהורות המשך

ליקוט מדברי רביה"ק ומוהרנ"ת בגודל מעלת וקדושת ההתקבצות על ר"ה בצינון הק' של רביה"ק זי"ע [ע"פ סדר א' ב']

ועל פן נוהגין לילך על קברי צדיקים אמתיים בערב ראש השנה פי עקר תקון הכבוד הוא על ידי קברי צדיקים ששם עקר הכבוד. [חו"מ-ב', חובל, בחברו כ']

נוסעים לקברי צדיקים בראש השנה פי הצדיק יכול לעשות ראש השנה לשפוט ולדון את כל ישראל, פי הוא ידע לדון את הכל לכף זכות. [יור"ד-ב' ערלה ד', ח']

וזה בחינת מה שנסועין על ראש השנה לצדיקים, פי על ידי ההליכה והנסיעה שכל אחד הולך ונוסע ממקומו להצדיק על ידי זה מעלה מקומו, לבחינת מקומו של עולם שהוא הצדיק, וזה בחינת מה שנסועין והולכין על קברי צדיקים, פי הוא במקום ששוכב הצדיק, שם הוא מקומו של עולם. [חו"מ-א', שלוחן ד', י"ג]

והעקר פשוט לבא להצדיקים האמתיים באשר נוהגין כל ישראל לנסע לצדיקים על ראש השנה, פי עקר הקבוצה וקיימו הוא על-ידי הצדיק הרועה האמתית בבחינת משה. [או"ח-ב', נטילת ידים לסעודה ו', פ"ט]

צריכין לנסע לצדיקים על ראש השנה כדי לברר ולקדש המחשבה. [או"ח-א', בית הכנסת ה', כ"ג]

צריכין בראש השנה לעורר לעורר בחינת נעם העליון כדי לגלות כבודו יתברך. שכל-ידי זה היתה כל הבריאה, ובשביל זה צריכים לנסע לגדולי הצדיקים על ראש השנה שידועים לעסק בתקון זה בשלמות. על-כן צריכין לזה צדיק גדול שאין שום נגיעה כל שהוא בשום נדנד תאוה בעולם, שכלם נמשכין מנפילת נעימות העליון. [או"ח תפלת המנחה ו', ז']

וזה בחינת מה שהולכין על קברי צדיקים בערב ראש השנה. פי במקום גניזתם שופע בחינת נעם העליון שהוא בחינת קדשות ארץ-ישראל שמשם כל הקדשות. ועל-ידי השפעת הנעם העליון משברים אהבת נשים וזכין לקדשות הדעת של ארץ-ישראל, שהיא כלל כל הקדשות. הניו שה' יתברך נותן עצות והאדם על-ידי הצדיק האמת באפו שיצפה להגביר הנעימים על החובלים. [או"ח-ב', ברכת הפירות ד', י"ג]

נצור לשונך הלכות לשון הרע

אסור לכתוב לשון הרע במכתב או במודעה או בעיתון, וכן אסור לרמוז בידים או שאר איברי הגוף כל תנועה המורידה ערך האדם שעליו מרמזים.

אסור להראות מכתב עם גיאות לאחרים, כדי שיבינו מעצמם גנות הכותב, אף שאין מראה המכתב מדבר על הכותב.

שנים שסיפרו אותו סיפור של לשון הרע לאותם שומעים בזה אחר זה, אף שהשני לא חידוש שום ידיעה, עובר על איסור לשון הרע, משום שמתקבל להם יותר אחרי ששמעו גם ממנו. ונסתפק הח"ח אם החטא של השני הוא בין אדם למקום או בין אדם לחבירו, ונפק"מ אם צריך לפייס את האדם שדיבר עליו.

(קיצור הל' לשון הרע פ"ג סעיף ח)

ויע"כ בית שני לא נחרב פי אם ע"י שנאת הנם. פי על-ידי זה לא נכללו, ולא יכלו לקבל המתקה מחכמה עלאה.
(לקוטי הלכות פ"ד אה)

על מה בעיקר דנים את האדם בראש השנה?

רגע הוא מחזיר הכבוד לה', וה' מתיישב על כסא מלכותו, ומכפר על העוונות.

במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים עומדים: מעתה מובן העניין שבמקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד, וכן העניין של העוונות נהפכין לזכויות, שכיון שעיקר הדין על הכבוד של ה' שנעלם ונלקח על ידי איזה אדם פשוט, ממילא מובן שכאשר אותו אדם החזיר את המלכות לה', אזי ה' מתכבד ביותר, יותר מאשר אילו לא היה חוטא, כי בכל פעם שרחוק מתקרב ומודה על מלכות ה', אזי בזה בעצמו נעשה ה' למלך גדול יותר.

התשובה תלוי כפי מידת ההכנעה והחזרת הכבוד לה': יש בזה הרבה דרגות לאין שיעור, עד כמה אדם בא בהכנעה יותר אל המלך מתוך הכרה שה' הוא המלך האמיתי, ועד כמה שכל ובזוי מי שמנסה לגנוב המלכות ממנו.

כל פעולה קטנה שאדם מכיר את ה' יותר ומתבייש יותר איך עשה כזאת למלך, להעלות בדעתו שהוא מנהל את העולם, והוא רוצה למלוך, כך הוא מחזיר יותר ויותר את המלוכה לה', וה' באמת יושב יותר על כסאו כביכול.

(מתוך הקונטרס החדש 'הליכות קודש' - לימוד דרכי התשובה)

דנים את האדם לפי הכבוד שלקח מה': בבית משפט של מטה דנים את האדם כפי מעשיו, אבל בבית דין של מעלה אמנם דנים על כל מעשה ומעשה, אבל בעיקר דנים את האדם על כך שלקח את הכבוד מהשם יתברך לעצמו, ורצה הוא למלוך ועשה עבירה פלונית.

לדוגמא: אדם דיבר לשון הרע, דנים אותו על עבירת לשון הרע, אבל גם יחד עם זאת למה שכחת שיש בורא לעולם, למה לקחת המלכות לעצמך, לעשות כרצונך.

ביום המלוכה מידת הכבוד דן את האדם: ראש השנה הוא יום המלכת ה', וה' יושב על כסא רם ונשא, כי אין מלך בלא עם, וכשעם ישראל ממליך את ה' אזי ה' לוקח מלכותו. וכאשר יש מלכות, אזי מידת הכבוד של ה' היא דנה את האדם, מי הוא זה ואיזהו הוא, שלקח את הכבוד של ה', וזהו עיקר מידת הדין שדנים כל אחד ואחד כמה כבוד לקח מה', (ליקו"מ סי' קל"א).

תשובה מועלת כיון שמחזיר הכבוד למלך: אם היו דנים את האדם רק על המעשה עצמו, אזי אין מובן איך אפשר לתקן את המעשה הרע. אבל כיון שדנים אותו על כך ששכח מלכות ה', והמליך את עצמו, על כן באותו רגע שבא היהודי לפני ה' ומתבייש מפניו ואומר לו שמעתה הוא ממליך אותו, הרי שבאותו

הליכות

הקיבוץ הקדוש

שיחות ומנהגים

איז דא זיינען אלע שבעה רועים דא איך גליב גליין? ווי איך זעה?
(שיח שרפי קודש - חלק ב בתקן)

בראש השנה האחרון של מוהרנ"ת לא נכנס בזמן הקבוע לאמירת תורה פדרכו בכל שנה, פשוט אלו רבי אפרים בן רבי נפתלי לשאלו על זה, תירץ מוהרנ"ת את עצמו מיום שאינו בקו הבריאות. אולם אחר ראש השנה אמר מוהרנ"ת לרבי נפתלי טיגלישנינער, שבכונה לא נכנס לומר לפני אנ"ש את התורה פדרכו, משום שראה שיש פמה מאנ"ש שלא באים לקבוצין פי אם בשביל לשמוע את אמירת התורה, ועל פן, מה יהיה כשלא יהיה בחיים ולא יהיה מי שיאמר תורה פדרכו, פדרכו פסיקו לבוא? ועל פן בכונה לא אמר תורה פדרכו שידעו אנ"ש שצריכים להתקבץ יחדיו בראש השנה אפילו בלי תורה פדרכו שהיא נוהג לומר.

פעם, ביום הראשון של תפילות, כשבא רבי לוי יצחק זכרנו לברכה להקלויז מקדש מאד, בעת שעדין לא היו האנשים, ראה איך שרבי ישראל וויינבערג זכרנו לברכה (נכד רבנו) עומד ליד ארון הקדש עם תהלים או ספר אחר, ומתפלל לה' יתברך בבכיות רבות ובהשתפכות הנפש עצום שאין לתארו כלל וכלל.
שיח שרפי קודש - חלק ד תקל

פעם אחר שגמרו אנ"ש בראש השנה את אחת התפילות, מרוב ההתעוררות שהיה, אמר להם מוהרנ"ת: "אני מאמין שברבנו נמצא פאן עמנו, וכשבנו פאן כל השבעה רועים פאן, אני מאמין בזה פאלו אני רואה זאת", כשאמר את אלו התיבות האחרונות הדגישם כל פן עד שספרו אנ"ש שהרגישו בו שבאמת הוא רואה מה שאומר, "איך גליב אז דער רבי איז דא מיט אונז, און אז דער רבי

"ה' נתן לנו עוד שני ילדים"...

אחת הנסיבות העיקריות לעלייתו של החסיד ר' נפתלי חן מברדיטשוב לירושלים, קשורה היתה למקצוע שבו עסק, אדריכלות. בשנת תרס"ג הוא בנה מחדש את ה'קלויז' - בית המדרש הברסלבאי המפורסם באומן, העומד על תלו עד היום. בשעתו נחשב המבנה למרשים ומיוחד, בהתחשב בעלות הנמוכה של בנייתו. ר' נפתלי העסיק פועלים הגויים ויראי שמים, שעשו מלאכתם נאמנה ולא שלחו יד בחומרי הבניה.

מה יועילו הגניחות

חנות ברובע היהודי בירושלים העתיקה

גם בעוצם העניות והדלות בירושלים של הימים ההם, עסקו ר' נפתלי ובני ביתו בגמילות חסד. באחד הימים, בעוד זוגות מרת מינה-רבקה הולכת ברחוב, הבחינה בחבורת נשים עומדות ומדברות בעיגול, התקרבה ושמענה אותן גונחות מתוך צער: "נעבאך... נעבאך..." "מה קרה?" שאלה מתוך התעניינות. "כלום לא שמעת? יש כאן בשכונתנו, שני יתומים, אח ואחותו התינוקות, לפני תקופה נפטרו אביהם ועכשיו גם אמם נפטרה, הם נשארו לבד".

"ומדוע אתן גונחות 'נעבאך'?" שאלה מינה-רבקה. "מה זאת אומרת? נשארו כאן שני ילדים יתומים מאב ואם גם יחד, איך לא נתאנח?" התפלאו הנשים. "אבל מדוע אתן גונחות?" הקשתה שוב. והן מביטות בה בפליאה: "האם אינך מבינה? הם נשארו לבד! לבד בעולם!"

"כנראה לא הבנת את דבריי" הסבירה אשת ר' נפתלי, "אני שואלת מדוע אתן מתאנחות 'נעבאך נעבאך', מה יועילו אנחותיכן לשני היתומים המסכנים? צריך לקום ולעשות מעשה בשבילם!"

"ובכן, מה עושים?", תלו בה עניים שואלות. "הבה תראו מה עושים" אמרה אותה צדקת. הלכה ונתנה יד לילד היתום, נטלה בחיקה את אחותו התינוקות ולקחה אותם עמה אל ביתה. היא סיפרה לבעלה על המקרה הכאוב, וכאשה כשרה, שאלה לדעתו, האם מסכים הוא שהילדים יגדלו בביתם.

"מה את שואלת אותי, הלא את זו שתצטרכי לטפל בהם", השיב ר' נפתלי. "אכן" ענתה זוגתו מינה-רבקה, "אבל אתה תצטרך לפרנס אותם..." "אם ה' יתברך היה נותן לנו עוד שני ילדים" הרהר ר' נפתלי בקול, "כלום הייתי אומר לו שאיני רוצה אותם?! אז הנה עכשיו ה' נתן לנו שני ילדים נוספים!"

וכן, בעיצומם של העוני והמחסור של אותם ימים, גידלו בביתם את שני היתומים ודאגו לכל מחסורם.

לימים, כשהלכו ר' נפתלי וזוגתו למנוחת עולמים, אמרו האח והאחות שכבר גדלו: "עכשיו אנחנו באמת יתומים!"

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה רפ"ב מאמר ג'

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

דע כי צריך לדון את כל אדם לכף זכות, ואפילו מי שהוא רשע גמור, צריך לחפש ולמצא בו איזה מעט טוב, שבאותו המעט אינו רשע, ועל ידי זה שמוצא בו מעט טוב, ודן אותו לכף זכות, על ידי זה מעלה אותו באמת לכף זכות, ויוכל להשיבו בתשובה, וזה בחינת (תהלים ל"ז): "ועוד מעט ואין רשע והתבוננת על מקומו ואיננו" הינו שהפסוק מזהיר לדון את הכל לכף זכות, ואף על פי שאתה רואה שהוא רשע גמור, אף על פי כן צריך אתה לחפש ולבקש למצא בו מעט טוב שישם אינו רשע וזהו ועוד מעט ואין רשע, שצריך אתה לבקש בו עוד מעט טוב שיש בו עדין, שישם אינו רשע, כי אף על פי שהוא רשע, איך אפשר שאין בו מעט טוב עדין, כי איך אפשר שלא עשה איזה מצוה או דבר טוב מימיו, ועל ידי זה שאתה מוצא בו עוד מעט טוב שישם אינו רשע, ואתה דן אותו לכף זכות, על ידי זה אתה מעלה אותו באמת מכף חובה לכף זכות, עד שישוב בתשובה על ידי זה, וכו'.

וכן צריך האדם למצא גם בעצמו, כי זה ידוע שצריך האדם לזהר מאד להיות בשמחה תמיד, ולהרחיק העצבות מאד מאד (מבאר אצלנו כמה פעמים). ואפילו שמתחיל להסתכל בעצמו ורואה שאין בו שום טוב, וכו' צריך לחפש ולמצא בעצמו איזה מעט טוב, כי איך אפשר שלא עשה מימיו איזה מצוה או דבר טוב, וכו' כי על כל פנים איך שהוא, על כל פנים היה איזה נקדה טובה בהמצוה והדבר טוב שעשה, כי צריך האדם לחפש ולבקש למצא בעצמו איזה מעט טוב, כדי להחיות את עצמו, ולבוא לידי שמחה בנ"ל, ועל ידי זה שמחפש ומצא בעצמו עדין מעט טוב. על ידי זה הוא יוצא באמת מכף חובה לכף זכות ויוכל לשוב בתשובה, בבחינת "ועוד מעט ואין רשע והתבוננת על מקומו ואיננו" בנ"ל, הינו כמו שצריך לדון אחרים לכף זכות אפילו את הרשעים ולמצא בהם איזה נקדות טובות. ועל ידי זה מוציאין אותם באמת מכף חובה לכף זכות. בבחינת "ועוד מעט וכו' והתבוננת וכו' בנ"ל, כמו כן הוא אצל האדם בעצמו, וכו'.

עוד מעט ואין רשע

רבינו מודיע ומבאר שצריך לדון את כל האדם לכף זכות, ואפילו רשע גמור, צריך לחפש את המעט טוב שבו אינו רשע, ומבאר רבינו שזה מה שכתוב "ועוד מעט ואין רשע והתבוננת על מקומו ואיננו", שמזהיר אותנו הפסוק לדון את הכל לכף זכות, ואפילו אם הוא רשע גמור, צריך להתבונן ב"עוד מעט" שישם אינו רשע, ולדונו לכף זכות, ועי"ז מוציאין אותו באמת מכף חובה לכף זכות, [ולפי"ז מובן שמה שנקט רבינו שצריך לדון לכף זכות אפילו רשע גמור, המקור הוא מלשון הפסוק הזה עצמו של עוד מעט ואין רשע, שמדבר על "רשע", ועי"ז "מזהיר" הפסוק להתבונן בעוד מעט שבו אינו רשע].

והנה כבר נתבאר במאמרים הקודמים שפשוט שאין הכוונה לדון לכף זכות את המעשה הרע עצמו ולהצדיקו, כי בוודאי אסור להצדיק מעשה רע, וכל אדם שיש בו דברים רעים, כגון מי שהוא ח"ו בעל לשון הרע ובעל מחלוקת, צריך לדעת שזה רע ושצריך ממאוד להתרחק ממנו כדי שלא ילמד ממנו ח"ו, וכמו שהזכירו חז"ל ע"ז, וזהו הלשון "לדון" לכף זכות, שמתחיל עם "דין" שזהו כלפי החלק הרע שממנו צריך להיזהר, אבל אחרי הדין שדן את הרע להתרחק ממנו, אזי צריך לדון את "האדם" לכף זכות, כי בוודאי יש בו גם טוב, כי איך אפשר שלא עשה איזה מצוה מימיו, וכשמתבונן בטוב הזה שזהו מהותו האמיתית, בזה הוא מעלה אותו באמת לכף זכות [ועי"ז בנה המשכן וכדלקמיה].

הכף זכות שאדם דן את עצמו

ועל פי זה מובן ממילא שכך הוא גם אצל האדם עצמו, שמה שצריך

לעיבוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

**"וה' יעזור לי
בחסדו ליסע
למקום שאסע" על
מה נאמר?** על"ת

תשובה לחידה הקודמת:

מתי מורה לנו רבי נתן 'להתאושש ולהתחזק'?

"זכרו זאת והתאוששו והתחזקו את כל אשר עשה עימנו, אלמלא לא גילה אלא התורה הזאת 'אומרה' דיינו - - -"

עלים לתרופה, מכתב מר' נתן מיום ה' שמיני תקצ"ט
הזכרה: חיימקה ווייל - ביתר
זכה בשובר זכיו ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן

לכבוד מערכת עלה לתרופה, אנשי רבינו קעת בהליכה עם תורה רפ"ב, תורה שמצד אחד היא הכי מוכרת וידועה וקל לומר את הרעיון שלה בשתי מילים, אך הקיום שלה, הוא לא פשוט בכלל. החינוך של העולם צועק מצליחות ומושלמות, וקשה מאוד להבין מה כח הנקודה.

ובכלל, צריך להבין את מה שקשה לכל אחד בלב, איך נתפס בשל, שאדם שכולו פגמים ועבירות ושקוע בשאלו תחתיות, היתכן שיש נקודה הטובה חשיבות כלפיו?

ויותר מזה, מה יועיל שאני יתמקד בנקודה הטובה שלו, עד כדי שרבינו אומר שזה יכול להעלותו באמת לכף זכות, ולהשיבו למוטב, היתכן?

ננסה לקרב את העניין ללב, ונתחיל לדבר מהנקודה הטובה של האדם כלפי עצמו, ומזה נקיש ללמוד על החבר.

הנה על אף שבפשטות נראה שהאדם נמדד לפי כמות המצוות והעבירות.

אך אם נתבונן נגלה שבאמת המדד האמת אתה צדיק או רשע הוא לא במה שאתה נושא מאחוריך, אלא היכן אתה עכשיו. נביא כמה דוגמאות, אדם שכרגע ישן, לא יועיל מה שרוב הזמן הוא

ער לקרותו ער, כי עתה כולו נתון בשינה ולכן נקרא יושן.

אדם שיש לו עסק, ובעסק הוא הבוס, על אף שרוב הזמן והמוח שלו נתון שם, כשנמצא בבית מול בניו הוא אבא, ולצחוק יהיה הבן שיקרא לו בוס.

בעבודת ה' זה גם כך, כתוב שרשע גמור המקדש את האישה ע"מ שהוא צדיק היא מקודשת שמה הרהר תשובה.

כן גם להיפך, צדיק ככל שיהיה אם הוא פקר, על אף שזה חלק מאוד קטן בחייו, יקרא באותו זמן רשע גמור, כמו שרואים אצל אחר.

נמצא שהמושג צדיק הוא היכן המוח שלך נמצא עכשיו, והאם אתה כרגע כלי לגלות את כבוד ה' או להסתירו.

כתוב שר' אלעזר בן דורדיא עשה את כל העבירות שבעולם וביימו האחרון התחרט, ונפטר מתוך החרטה, לכן עד היום אנו קוראים אותו 'רבי'.

וכל אחד שיתבונן ימצא שזה מאוד מובן בשלל, הקב"ה לא צריך אנשים שכתוב להם על הגב שיש להם היסטוריה של ניצחונות בספורט רוחני.

קב"ה צריך אנשים שיגלו אותו בעת בעולם.

הכלל הוא, ש"אתה" זה חלק הנפש שלך שאתה בוחר כרגע

לשים את עצמך בו, ע"י שאתה חושב ממנו, ומזדהה איתו - על שמו אתה נקרא!

היצר יודע זאת, ולכן נלחם בזה בכל עוז, ותחבלתו הפשוטה היא לומר לאדם, שהוא מחויב להיסטוריה שלו.

כלומר, הוא אומר לך, שאם יש לך חטאים, זה התפקיד הניצחי שלך, ואתה מחוייב לחשוב מזה, וממילא להיות אדם שצועק הסתרה על קרבת ה' והיכולת שלך לדבר איתו ולהתפלל בשמחה.

כאן בא רבינו ואומר לך שגם אם עשית עבירות בלי מספר, תקלוט שלא חתמת חוזה שהמוח שלך חייב להיות שם, ואתה יכול ברגע זה לחשוב מחלק הטוב שבך וממילא אתה נמצא במיקום של צדיקים, וברחת מכלאו של הס"מ. לכן אתה עכשיו באמת צדיק, ומכאן אתה יכול להתפלל ולהתעלות בעבודת ה'.

וגם בתור צדיק אתה יכול להחזיר בתשובה את כל חלקי הנפש הנידחים שלך.

ומכאן נלמד גם לגבי הזולת, שכשאתה בוחר להסתכל על הטוב שבו, אזי מכה אחדות נשמות ישראל, יש לך כח למקם אותו בחלק הטוב שבו, ולכן יוכל להעלות א"ע לכף זכות באמת.

זלמן לייב הערשקאוויטש

לדון את עצמו לכף זכות, איך הכוונה ח"ו להצדיק את הדברים הרעים שעשה, אלא אדרבא ההתחלה היא "לדון" את עצמו, ולדעת שהרע הוא רע ואסור להמשיך כך [ובזמן הראוי לכך ישבר לבו וישפוך שיחתו לפני השי"ת שיזכה לצאת מהרע לגמרי]. אבל אחרי שידוע שהרע הוא רע ואינו מצדיק ח"ו, עליו להפריד את הרע מהטוב, ולהתבונן שאמנם יש בי הרבה רע, אבל מאידך הרי בוודאי יש בי גם טוב, כי איך אפשר שלא עשיתי איזה מצוה או דבר טוב מימי, וכך ימשיך ויתבונן לראות את נקודת הטוב מתוך כל הפסולת שמקיפו, וכך ימשיך ויתבונן בעוד נקודה ועוד נקודה, עד שיוכל לבוא ע"יז לשמחה ולהתפלל ולדבר לפני ה', וע"יז הוא עולה באמת מכף חובה לכף זכות.

בניית המשכן

ומתוך המשך המאמר מובן שהנקודות טובות האלו מהם נבנה המשכן, כי הנקודות טובות הם בחינת טוב אמיתי, [בחינת הבל פה שאין בו חטא של התינוקות שעליהם עומד העולם, וכמו כן הנקודה טובה של כל אחד כשמבררים אותה מתוך הרע היא בבחינת אין בו חטא, ומזה נבנה המשכן, וכך כותב מוהר"ן ב'הל' השכמת הבוקר (ה"א סוף אות ד) שמובן מדברי המאמר שהמשכן נבנה מהנקודות טובות, והיינו כנ"ל כי זה בחינת התינוקות הנ"ל, ואף שאינו מפורש שמזה נבנה המשכן, רק שהם מקבלים מהמשכן, מ"מ מובן שהוא בהא תליא].

ובאמת ההתחלה של בניין המשכן היא בניית מחיצות, מחיצה להיכל ומחיצה לקודש הקדשים, ואחרי בניית המחיצות, מאיר האור של השראת השכינה שהוא ע"י האור של הנקודות טובות שבכל אחד מישראל, והיינו כנ"ל, כי ההתחלה היא ליצור את ה"מחיצה והגבול" להיפרד מהרע, ולדעת שהרע הוא רע ושזה לא שייך אלי כלל, לא הרע שבאחרים ולא הרע שבי, אלא שאחרי שנפרדים מהרע [שזה בחינת מחיצות המשכן], אזי נשאר רק הטוב ומזה נעשה השראת השכינה במשכן.

הצדיק מתבונן בנקודות טובות שלנו

וממילא מובן מזה שעיקר מי שמתבונן בטוב שבנו, הוא הצדיק המופלג שעוסק בבניין המשכן דקדושה מכל הנקודות טובות שיש בכל אחד ואחד מישראל, והוא מקיים בכל עת "והתבוננת" על מקומו ואיננו, כי הוא מתבונן היטב היטב בכל נקודה ונקודה טובה שיש בכל אחד ואחד מישראל.

ועל כן כשהאדם מתבונן ומחפש את הנקודה טובה שבו, עליו לידע שהצדיק המופלג "מתבונן" היטב היטב בכל עת בנקודה טובה הזו, וממילא יתעורר מזה להבין כמה הנקודה הזו היא באמת טוב אמיתי שמאיר עד אין סוף, ומזה נבנה המשכן, וכשם שהוא בנקודות טובות שבו, כך הוא גם בנקודות טובות שאצל אחרים, שהצדיק המופלג שהוא הש"ץ ההגון והאמיתי, עוסק בכל עת להתבונן היטב היטב בכל נקודה ונקודה שיש בכל אחד ואחד מישראל, אלא שנצרך לזה אתערותא דלתתא שאנו גם כן נעסוק בזה, ונשתדל לחפש ולהתבונן בנקודות טובות שלנו ושל אחרים, אבל כשידע האדם ויתבונן בכך שהצדיק מקיים בנו "והתבוננת" על מקומו ואיננו, ע"יז יבין כמה באמת עצומה מעלת הנקודה טובה הזו, ואיך שראוי להתבונן בה בכל עת, הן בנקודות טובות שלו והן בשל אחרים.

מוגש כאן לראשונה באדיבות מכון מאירת עיניים - פרויקט התורות הקצר - ביאורים. לקבלת השיעורים המוקלטים על תורה רפ"ב יש לפנות: yotamatar@outlook.co.il

טעם גן עדן

תורה רפ"ב [ג]

בעודי - בעוד שלי

א] רביז"ל מבאר את הפסוק 'אזמרה לאלוקי בעודי שעל ידי שמוצא בעצמו 'עוד' מעט טוב שיש לו, על ידי זה יוכל לומר ולהתפלל לה', מחמת שיתחזק לדעת שיש בו עוד אלקות על ידי המצוות שעשה, כי איך אפשר שלא עשה איזה מימיו.

ב] לכאורה יש להבין איך רמוז בתבנית 'בעודי' שצריך לחפש 'עוד' מעט טוב שעשה. כי תבנית 'עוד' הוא רק מילת קשר, כי 'עוד' יכול להתפרש על הרבה דברים שצריך להביא מהם 'עוד', ומאין שהכוונה שצריך להביא דייקא 'עוד' מעט טוב. ושמה הכוונה 'עוד' מעט מוסר ולמצוא נקודות שאותם צריך 'עוד' לתקן.

ג] אך האמת שכדרכו של רביז"ל שכאשר מלה חידוש חדש באיזה פסוק, בזה בעצמו מונח הביאור של התורה, וכשמעיינים בפסוק אפשר להבין עוד עומק בעצה, לא כפי ההסתכלות הפשוטה שרביז"ל מבאר עצה, ואז מסמיך העצה על פסוק, אלא באמת בהלבשת העצה שגילה, בזה בעצמו מתבאר עומק העצה.

כי כל העצה המופלאה של נקודות טובות הוא לא כפי מה שנדמה בעולם שיש להסתכל ולראות את הכישרונות הטובים שיש לכל

מנחת עני

אנו עומדים בפתח ימי אלול. כלונו היינו רוצים להיות שקועים כבר עמוק בעסק התשובה, לפשפש במעשים ולשנות הרגלים. להתחרט ולהתוודות, לבכות ולהתאונן, לזעוק ולהתחנן.

אבל... הציפיות לא תמיד תואמות את המציאות... קשה להתעורר, קשה כפליים ליישב את הדעת, וקשה שבעתיים לקום ולהשתנות. ובינתיים, אלול חולף...

כמה היה קל להתיימשך מתשובה אמיתית, לולי... לולי בא מוהרנ"ת וגילה את הסוד, לאמר: "אפילו אם אין האדם יכול לשוב בתשובה כראוי לו לפי מעשיו, כמו בעלי תשובה הקדמונים שהתענו וסיגפו את עצמם הרבה, אף על פי כן חלילה למנוע מחמת זה מתשובה, כי גם נקודה אחת של תשובה יקר מאד בעיני ה'! כי היא בחינת קרבן עני ודל, שיקר מאד בעיני השם יתברך!" (ליקוטי הלכות, תפילת המנחה ז).

הן אמת שקשה עלינו להזיל דמעות, להתוודות בכאב ולהחליט החלטות מרחיקות לכת. אבל "גם נקודה אחת של תשובה יקר מאד בעיני ה'". גם הרורה אחד של חרטה, גם התנתקות זעירה מהרגל רע - יש להם חשיבות עצומה בעיני ה'.

כי "אף על פי שתשובתו בקטנות גדול - יקר הוא בעיני ה' יתברך, כי היא בחינת קרבן עני ודל, שהיא בחינת עשירית האיפה, שיקר מאד בעיני ה' יתברך.

עומק הפרשה

מלחמת עמלק

יִזְעַב בָּךְ כָּל הַנְּחָשִׁים אַחֲרֶיךָ:

'כל מי שהיה הענן פולטו היה נישול ורבנן אמרי שבט דן שפלטו הענן' (מדרש תנחומא י).

מבאר מוהרנ"ת כי עיקר ירידת האדם לעולם הוא כדי ללקט אבידות, שהם ניצוצות קדושות שירדו והתגלגלו בכל בריאה שבעולם, וכשהאדם מתנהג בדבר בכשרות הוא מעלה אותם לשרשם.

אבל מגודל החושך וההסתרה ניצוצות אלו מוסתרים עד מאד, וכשהאדם ניגש לעסוק באיזה דבר נדמה לו שאין לדבר זה קשר להש"ת ולעבודת ה', וסיבת הדבר היא שניצוצות אלו התרחקו מאד מהקדושה ופעמים שאף נאבדו ונסתרו בעמקי הקליפות, ומתוך כך נדמה לאדם שדבר זה מנותק ונפרד מהש"ת.

עבודה זו היא מפלאי הבריאה, איך הש"ת מגלגל עם האדם כל מיני גלגולים בגשמיות וברוחניות, מטלטל אותו ממקום למקום, ושולח במחשבתו כל מיני רצונות ורעיונות להביא את הדבר לתחת ידו כדי שיבוא לידי תיקונו.

והנה מחנה דן היו ה"מאסף לכל המחנות" (במדבר י, כה), ודרשו חז"ל (ירושלמי עירובין פ"ה ה"א) שהיה נוסע באחרונה וכל מי שהיה מאבד דבר היה שבט דן

חנוך לנער

יסודות החינוך ע"פ דעת רביז"ל

תורה צוה לנו משה מורשה

הגמרא אומרת בסוכה (מב): תינוק היודע לדבר, ילמדנו אביו תורה, שואלת הגמרא, 'מאי תורה', כלומר איזה תורה אפשר ללמד ילד קטן שבקושי התחיל לדבר, משיבה הגמרא, 'תורה צוה לנו משה מורשה קהילת יעקב', כלומר אין הכוונה ללמדו תורה, אלא ללמדו את הפסוק של 'תורה צוה'. ורק אחר כך אומרת הגמ' ללמדו גם פסוק ראשון של קריאת שמע.

למה כל כך חשוב ללמדו את הפסוק 'תורה צוה' כדבר ראשון שילד צריך לדעת? אלא ילד קטן תיכף שמקבל קצת דעת, הוא מתחיל להבין את החיים, הוא מתחיל להכיר את העולם להכיר דברים חדשים וכדומה, דבר ראשון שצריך לומר לו לפני הכל: 'דע לך! מחכה לך ירושה ענקית שהיא שייכת לך, צא לחפש אותה, אל תתפתה לדברים אחרים.

ירושה הוא דבר שאנשים אינם מוותרים כל כך מהר, אפילו כאלו שאינם רבים על כסף, יכולים הם ליפול למחלוקות בעניני ירושה, וזאת למה, כי ירושה היא הרגשה של שייכות מצד הדין, הוא ממש שלי מה שקבלתי מההורים שלי ממש, ועל כך הוא מוכן לריב.

אמנם בעניני ממונות יש להיות וותן לגמרי, ובוודאי שלא לעשות מחלוקות, אבל אפשר ללמוד מכך מה היחס של אנשים כאשר מגיע לעניני ירושה. ודבר זה צריך ללמד ילד מאז שהוא קטן, בעניני כספים תוותר, שם תהיה נחמד, אבל בירושה האמיתית שקבלת שהיא 'תורה צוה לנו משה מורשה', שם, אל תוותר, ואל תהיה נחמד ועדין - תלחם, זה שייך לך ממש.

המסר בחינוך צריך להיות תמיד בפירוש וברמז: "כשאני מלמדך תורה ומידות טובות וכו', אין אלו סתם לימודים, אלא הם לימודים השייכים לך ממש מצד תולדתך".

הירושה של התורה אינו עובר בדיבור מפורש: "שתדע שיש לך ירושה". אלא בעיקר באופן של נעימות וחום של אידישקייט בבית. כמה וכמה סיפורים ומעשיות יש על בני אדם שעמדו בנסיונות גדולים במשך חייהם, רק מחמת איזה דבר שביהדות שנזכרו מילדותם. אנשים בתקופות של המלחמה מסרו נפשם אפילו על מנהג שראו את חשיבותו בבית, ואת החיות שהאבא היה לו מדבר זה.

אין הכוונה שצריך להיות יהודי מלא ברען והתלהבות, כי באמת כל אב ואם יש להם איזה עניין ביהדות שחשוב להם, שמתחברים אליהם במיוחד, יש אחד שאוהב את חג הסוכות, אחד מתרגש משופר, ואחד מתלהב בניגון 'י-ה אכסוף', ואחד אפילו מאיזה מאכל יהודי, וכדו', אבא שמראה בבית איך שמקבל חיות מאיזה דבר ביהדות, לא בכעס ולחץ, בנו יססה לקחת זאת בירושה למשך חייו, והדבר הקטן הזה יכול לשמר לו את כל היהדות.

אמירת תיקוני זוהר

נהגו עם ישראל בימי רחמים אלו לומר את הספר הקדוש תיקוני זוהר אשר סגולתה גדול ורב עד מאוד לעורר את פנימיות הנשמה שלנו, ולהרגיש את הקרבה שלה להשי"ת. ויש בזה כמה וכמה טעמים, אבל הטעם הפשוט, כי הספה"ק 'תיקוני זוהר' מעורר ביותר על קדושת ומעלת איש הישראלי וקדושת האברים של כל אחד מאתנו, עד היכן היא נוגעת בעולמות העליונים, כי האדם הוא עולם קטן. וככל שנשיג את קדושת ומעלת עצמנו, נתעורר יותר להתקרב להמליך את ה'.

נעשה למעלה תיקונים גדולים באמירת תיקוני זוהר

מובא בשיחות הר"ן (ס' קכ"ז): "פעם אחד היה מדבר מענין אלול. ואמר: מה שנוהגין לומר תיקונים באלול. שהניגון של התיקונים, וגם מהחלישות הלב שיש לכל אחד אז מחמת שכל אחד מתאחר אז בבית המדרש יותר מרגילותו, מכל זה נעשה דברים עליונים ותיקונים גדולים למעלה".

להשתדל לקרוא בחיות

חלק גדול מהתיקון הוא, התעוררות הרצון וההשתוקקות להשי"ת בתוך האמירה, להשתדל לקרוא בחיות ובניגון את התיקוני זוהר, מתוך אמונה שכל מילה ותיבה של הרשב"י יש בה קדושה עצומה ביותר. וגם אם יש קצת חולשה בלב מההתעכבות בבית המדרש, יש לזכור שזה בעצמו תיקון הנפש.

ראוי אם כן להתחזק בזה ככל שאפשר, שהאמירה תהיה בלא הפזון ומרוצה לבלוע התיבות מתוך לחץ להספיק כל הסדרים, כי העיקר לעורר את הנשמה לקרבת ה', לקרוא בחיות ובנעימות תיבה אחר תיבה, כך אפשר קצת להרגיש בקריאת כמה דפים אור גדול בנשמה, ויזכה להלהיב הלב להשי"ת לקראת המלכת ה' בראש השנה.

גם אם קשה לומר הכל לאט בניגון ונעימה, לכל הפחות להשתדל קצת מתוך הקריאה לעצור ולומר כמה קטעים עם נעימות הניגון, להשתדל לעורר הלב בקדושת התיבות האלו. כדאי להתחיל, להספיק כמה שנספיק - כי לא עליך המלאכה לגמור...

◆ שָׁבַת אֲחִים גַּם יָחַד: אחר 'שבת המתאחדת' וההתעוררות הגדולה בציבור להתאחד כלליות אנ"ש בדיבור חברים יחד, ארגון 'אנ"ש' מפרסם בזאת על פתיחת ההרשמה לימי ראש השנה הק' באומן, באהל המיוחד במסגרת 'אומן', בו יתקיימו סעודות החג בצוותא חדא, ועם שיעורים מכלל משפיעי חסידי ברסלב. מחיר: 400 ש"ח (בתוקף עד ל' אלול או עד גמר המלאי) ילד: 250 ש"ח. תשלום דרך נד"פ: ביהמ"ד 'אהבת תורה ברסלב' בלשונית המיועדת. רשם ראשי: הרב גרליץ, 0504133368.

◆ קו 'מידע אומן': עדכונים, שיעורים, נוסחאות התפילה, ועוד. 033081185.

◆ חדש בקו 'כל טוב': סדרת 'תפילתי ואני' - הדרך הסלולה לתפילה בכונה, אל מול כל מניעות המח, מתוך גליון 'קרוב השם'. 0774017157.

◆ זָפָא מֵאן דְּאֲמִיר בְּיָדָא דְּחֻבָּא: כבר נודע בשערים פעולות הקירוב הרבות והמגוונות הנעשות על ידי הארגונים השונים. כעת, עם הצימאון הגובר לדרכי התשובה בדת רבינו הק', ארגון הקירוב 'מקום בלב' מפרסם על שבת קירוב עשירה ומיוחדת במינה במלון כינר, ב'שבת שובה' הבעל"ט, בהשתתפות הרב ישראל מאיר גלינסקי שליט"א, ועם בעל המנגן הרב יוסף קרדונו שליט"א. בהנחיית ראש ארגון 'דרך הלב' הרב אוהד טננבוים. שימו לב: השבת מותאמת אך ורק למשפחות המחפשות את דרכן אל דרך אבותינו הק', באם ידוע לכם על משפחה או קרובים ששבת זו נועדה עבורם - אל תהססו לעדכן אותם, ולזכותם ייצקפו דורות שלמים! להרשמה: 0796077960.

◆ 'מדוע אינכם עושים נְשׁוּתֵיכֶן חֲסִידוֹת?': גם השנה יתקיים א"ה כינוס הכנה לראש השנה ע"י ארגון 'בנות ברסלב' הארצי, ביום שלישי י"ב אלול, בירושלים. פרטים נוספים בקו: 023131148.

יול ע"י מנון עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המערסות נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

הלכה פסוקה

מאת הרב הג"ר שמעון אנשין שליט"א | מו"צ בעיר בית שמש יצ"ו

מים הנוטפים מהמזגן בשבת

להשתמש פעם נוספת (ראה שעה"צ שב עג).
אך יש להזהר מאוד רק להניח את הדבר הסופג אותם, ולא 'לדחוק' אותו על גבי המים, כי אז גורמים לסחיטת הנוזלים, שאסור בשבת. וכמו כן יש להזהר בעת שמסלקים אותו משם, שאם נרטב הרבה, שלא לגרום לסחיטת המים בידיים, והיינו לאחזו במקום שלא נרטב שם, או לאחזו בקלות (ראה משנ"ב שב נח, ביה"ל או יין, ובסימן שכ מח נה).

ג. אם רוצים להניח כלי כדי שיכנסו המים לתוכו - הדין כך:

(א) מותר להניח 'לפני שבת' כלי כדי שיכנסו המים לתוכו. אמנם אסור להזיזו ממקומו בשבת, וכן אם נתמלא אסור להוריקו. אך יש עצה לזה וכאשר יתבאר להלן מאות ד.

(ב) אם לא הניחו כלי לפני שבת, ורוצים להניח הכלי בשבת עצמה, אזי אם הוא 'פח אשפה' [ריק או יש בו אשפה] - מותר להניחו שם (כיון שהוא מיועד לקבל מוקצה, אי"ז מנטל כלי). אך לגבי להזיזו ממקומו או נתמלא, דינו כאמור באות א.

(ג) אבל אם הוא כלי רגיל [לא פח אשפה], אסור להניחו בשבת כדי שיכנסו בו המים הנוטפים מהמזגן, משום אסור 'מנטל כלי מהיכנו'. ואם הניחו בשבת בשוגג, אך שעדיין לא נכנס שם מים, אין מחויבים לסלקו משם (הגרש"א בשש"כ כב העדה נד).

(ד) אמנם אם לפני שיכנסו המים בכלי, מניחים בכלי איזה דבר המותר בטלטול שאינו נפסד מהמים [כגון כלי או קופסת שימורים או בקבוק שתיה וכדומה], מותר להניחו לקבל את המים מהמזגן (משנ"ב רסה ו').

אבל למלאות שם מקודם קצת מים מניחים בכלי איזה דבר המותר בטלטול שאינו נפסד מהמים [כגון כלי או קופסת שימורים או בקבוק שתיה וכדומה], מותר להניחו לקבל את המים מהמזגן (משנ"ב רסה ו').

אבל למלאות שם מקודם קצת מים מניחים בכלי איזה דבר המותר בטלטול שאינו נפסד מהמים [כגון כלי או קופסת שימורים או בקבוק שתיה וכדומה], מותר להניחו לקבל את המים מהמזגן (משנ"ב רסה ו').

אבל למלאות שם מקודם קצת מים מניחים בכלי איזה דבר המותר בטלטול שאינו נפסד מהמים [כגון כלי או קופסת שימורים או בקבוק שתיה וכדומה], מותר להניחו לקבל את המים מהמזגן (משנ"ב רסה ו').

אבל למלאות שם מקודם קצת מים מניחים בכלי איזה דבר המותר בטלטול שאינו נפסד מהמים [כגון כלי או קופסת שימורים או בקבוק שתיה וכדומה], מותר להניחו לקבל את המים מהמזגן (משנ"ב רסה ו').

אבל למלאות שם מקודם קצת מים מניחים בכלי איזה דבר המותר בטלטול שאינו נפסד מהמים [כגון כלי או קופסת שימורים או בקבוק שתיה וכדומה], מותר להניחו לקבל את המים מהמזגן (משנ"ב רסה ו').

החיזוק השבועי

עקר עבודתנו פראש השנה יום הפפורים
שאנו עוסקין רק לגלות מלכותו בלי
שום חקמה, פי אנו מסלקין דעתנו
לנמרי ומבטלין עצמנו לנמרי, שזהו
עקר עבודתנו פאלו הימים הנוראים שאנו
עוסקין כל ישראל בתפלות ותחנונים
ובשירות ותשבחות של ספר תהלים
ושארי מיני בקשות ותחנונים וסליחות
ופיזטים וכו', שכל זה הוא בחינת
תמימות ופשיטות בלי חקמות פלל, כי
אנו מגלין מלכותו יתברך בתמימות ללב
בלי שום חקמות:

(ליקוטי חלמות נט"י שתי"ת גה)

יהלום
ועל-כן עקר התשובה
על כל החטאים,
הוא שפלות:
(ליקוטי חלמות נט"י שתי"ת גה)